

श्रीद्वर्पशमनायश्रियश्चांचल्यंआख्यायिकामुखेनाह प्रसंगाच्चश्रीदाष्टश्रीघ्रांश्चधर्मान्कथयति शतक्रतुरित्यध्यायेन ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥
 भीष्मउवाच शतक्रतुरथापश्यद्वलेदीप्तामहात्मनः ॥ स्वरूपिणींशरीराद्धिनिष्क्रामंतीं तदाश्रियं ॥ १ ॥ तां हृत्वा प्रभयादीप्तां भगवान्पाकशसनः ॥ विस्मयो
 लुह्यनयनो बलिं प्रच्छवा सवः ॥ २ ॥ शक्रउवाच बलेकेयमपक्रांतारोचमाना शिखंडिनी ॥ त्वत्तः स्थिता सकेयूरादीप्यमाना स्वतेजसा ॥ ३ ॥ ब
 लिरुवाच नहीमामासुरो वै धिनैर्दवींचनमानुषीम् ॥ त्वमेनां पृच्छवामावायथेष्टं कुरुवासव ॥ ४ ॥ शक्रउवाच कालंबलेरपक्रांतारोचमाना शिखंडि
 नी ॥ अजानतो ममाचक्ष्वनामधेयं शुचिस्मिते ॥ ५ ॥ कालं तिष्ठसि मामेवं दीप्यमाना स्वतेजसा ॥ हित्वा देत्यवरं सुभ्रुतन्ममाचक्ष्व पृच्छतः ॥ ६ ॥ श्रीरुवा
 च नमां विरोचनो वेदनाय वैरोचनो बलिः ॥ आहुर्मां दुःसहेत्येवं विधिस्तेति च मां विदुः ॥ ७ ॥ भूतिर्लक्ष्मीति मामाहुः श्रीरित्येवं च वासव ॥ त्वमां शक्रनजा
 नोषि स वै देवानमां विदुः ॥ ८ ॥ शक्रउवाच किमिदं त्वं मरुते उता हो बलिनः कृते ॥ दुःसहे विजहास्येनं चिरसं वासिनीसती ॥ ९ ॥ श्रीरुवाच नोधा
 तान विधाता मां विदधाति कथंचन ॥ कालस्तु शक्रपर्यागान्मेनं शक्रावमन्यथाः ॥ १० ॥ शक्रउवाच कथं त्वया बलिस्यक्तः किमर्थं वा शिखंडिनि ॥ कथंच मां
 न जत्यास्त्वं तन्मे ब्रूहि शुचिस्मिते ॥ ११ ॥ श्रीरुवाच सत्ये स्थितास्मि दाने च ब्रूते तपसि चैव हि ॥ पराक्रमे च धर्मं च पराचीनस्ततो बलिः ॥ १२ ॥ ब्रह्मण्यो यं पुराभू
 त्वासत्यवादी जितैर्द्वित्रयः ॥ अभ्यसूयद्वा ह्यणानामुच्छिष्टश्चास्पृशद्वृतं ॥ १३ ॥ यज्ञशीलः सदा भूत्वामामेव जते स्वयं ॥ प्रोवाच लोकां नूढात्मा कालेनोपनि
 पीडितः ॥ १४ ॥ अपाकृता ततः शक्रत्वयि वत्स्यामि वासव ॥ अप्रमत्तेन धार्यास्मितपसा विक्रमेण च ॥ १५ ॥ शक्रउवाच नास्ति देवमनुष्येषु सर्वभूते
 षु वा पुमान् ॥ यस्त्वामेको विषहिंतुं शक्नुयात्कमलालये ॥ १६ ॥ श्रीरुवाच नैव देवो न गंधर्वो नासुरो न च राक्षसः ॥ यो मामेको विषहिंतुं शक्तः कश्चित्पुंरं
 दर ॥ १७ ॥ शक्रउवाच तिष्ठेथामयि नित्यं त्वं यथा तद्ब्रूहि मे शुभे ॥ तत्करिष्यामि ते वाक्यं तत्तद्ब्रूहि मे हसि ॥ १८ ॥ श्रीरुवाच स्यास्यामि नित्यं देवं
 द्रयथा त्वयि निबोधत ॥ विधिनो वेददृष्टेन चतुर्धा विभजस्व मां ॥ १९ ॥ शक्रउवाच अहं वै त्वां निधास्यामि यथा शक्तिरथा बलं ॥ न तु मेतिक्रमः स्याद्द्वै
 सदा लक्ष्मि तवांतिके ॥ २० ॥ भूमिरेवमनुष्येषु धारिणी भूतभाविनी ॥ सा ते पादं तिति क्षेत समर्था हीति मे मतिः ॥ २१ ॥ श्रीरुवाच एष मे निहितः पादो यो
 यं भूमौ प्रतिष्ठितः ॥ द्वितीयं शक्रपादं मे तस्मात्सुनिहितं कुरु ॥ २२ ॥

॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥